75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 148. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 14-го СЕРПНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 14, 1968 No. 148. VOL. LXXV

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 13 серпня, 1968

В АМЕРИЦІ

НОВОНАЙМЕНОВАНИЙ КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА Ричард М. Ніксон заявляв, що він ще перед Демократичною Номінаційною Конвенцією, яка зачнеться 26-го серпня в Шикаґо, відвідає Москву, де конферуватиме з совєтськими провідниками в справі замирення у В'єтнамі. Тепер Ніксон заявляє, що він змушений відкликати свою поїздку до Москви перед Конвенцією в Шикаґо. Він каже, що їдучи до Москви, він мусів би вступити на наради до Лондону, Парижу, Риму і Бонну, а на це все немає тепер часу під час виборчої кампанії. Ніксон гадає, що поїздка до Москви могла б відбутися аж після виборів, які будуть 5-го листопада.

СЕНАТОР ІЗ ВЕРМОНТУ ДЖОРДЖ ЕЙКЕН, який є одним із найповажніших республіканських сенаторів, заявив, що Ніксон виявився добрим адміністратором, хоч часом він діє зашвидко, керований своїм темпераментом. Ця заява сенатора Ейкена тим цікавіша, що він давніше був противником Ніксона і сказав, що як Ніксона найменують на кандидата, і як Ніксон не змінить свого становища в справі війни у В'єтнамі, то він, Ейкен, піде рибку ловити. Тепер Ніксон змінив свій погляд на В'єтнам, і сенатор Ейкен підтримує його кандидатуру.

ГОЛОВА МІСЬКОЇ РАДИ НЮ ЙОРКУ Френк О'Коннор заявив, що демократи легко зможуть виграти президентські вибори, коли їхнім кандидатом буде віце - президент Гюберт Г. Гомфрі, а кандидатом на віце - президента буде сенатор Юджін МекКарті. Промовляючи на телевізії, О'Коннор сказав, що сенатор МекКарті здобув собі великі симпатії між молоддю і між інтелектуалами, бо він є великою людиною. Коли Конвенція вибере Гомфрі і МекКарті, то виборчий успіх запевнений — твердив О'Коннор.

СПІРО Т. ЕҐНЮ, НАЙМЕНОВАНИЙ на кандидата на віце - президента, заявив, що він не резиґнує зі становища губернатора стейту Мериленд і буде виконувати губернаторські обов'язки і під час виборчої кампанії. Еґню пригадав, що не резиґнували зі своїх становищ під час виборчої кампанії сенатори Джан Ф. Кеннеді і Линдон Д. Джансон та губернатори Ерл Воррен і Томас Дюї. Губернатор Еґню зазначив, що нинішня комунікація дозволяє йому за 4 години бути в своєму стейті з кожного місця в ЗСА. Він зможе телефоном видавати зарядження кожної хвилини своїм співробітникам в Аннаполісі, столиці стейту.

ДЕПАРТАМЕНТ РІЛЬНИЦТВА передбачає, що цьогорічний урожай дасть 1,605,958,000 бушлів пшениці, на 5 відсотків більше в порівнянні з 1967-им роком, який був рекордовим, і на 31 відсоток більше, як бувають пересічні врожаї пшениці. Минулого місяця оцінювали пшеничні жнива на 1,587,646,000 бушлів. Але Департамент Рільництва передбачає, що врожай кукурудзи буде на 4 відсотки менший, як в 1947 році, і винесе 4,555,893,000 бушлів. Минулий рік був рекордовим щодо врожаю кукурудзи, який тоді становив 4,722,164,000 бушлів. Сої ц. р. має бути 1,064,358,000 бушлів, а минулого року — 972,701,000.

СІРГАН Б. СІРГАН ЗАЯВЛЯЄ, що він не винен у вбивстві сенатора Роберта Ф. Кеннеді 5-го червня ц. р. Розправа визначена на 1-го листопада 1968 р., на чотири дні перед виборами, в яких вбитий нюйоркський сенатор міг кандидувати на президента цієї країни. Сірган заявляє, що він не винен і в пораненні п'ятьох осіб під час вбивства сенатора Кеннеді. Адвокат підсудного Расселл Е. Парсонс твердить, що Сірган не може відповідати за вбивство і поранення, бо він був умово незрівноважений під час доконаного злочину. Немає доказу, твердить адвокат, що злочину доконано з премедитацією.

У СВІТІ

ПАПА ПАВЛО VI ЗВЕРНУВСЯ ІЗ ЗАКЛИКОМ до учасників мирових переговорів між Ніґерією і Біяфрою, які відбуваються в столиці Абесінії Аддіс Абебі, присвятити головну увагу врятуванню від голодової смерти й хворіб багатьох тисяч безневинних людей в обложеній ніґерійцями країні Біяфра.

КОЛИШНІ МЕШКАНЦІ ОСТРОВА БІКІНІ НА ТИХОМУ ОКЕАНІ, на якому, починаючи з 1946 аж до 1958 року відбувалися американські нуклеарні спроби, одержали — згідно з проголошенням през. Джансона — дозвіл повернутися до своїх колишніх осель. Видано цей дозвіл після того, як науковці ствердили, що немає ніяких загроз від радіяції для здоров'я й безпеки людей. Мешканці Бікіні були виселені здебільшого на острів Кілі в архіпелязі південних Маршаллів.

НҐУЄН ТАНҐ ЛЕ, РЕЧНИК ПІВНІЧНО - В'ЄТНАМСЬКОЇ ДЕЛЕҐАЦІЇ для мирових переговорів у справі В'єтнаму, заатакував республіканського кандидата на Президента Ричарда М. Ніксона за „нахабність" у відношенні до В'єтнаму, яка мала нібито виявитися в тому, що він трактує Південний В'єтнам, як свою приватну власність. Водночас із цим Нґуєн Танґ Ле назвав плятформу Республіканської Партії цілком не реалістичною.

ШАРЖЕ Д'АФФЕР ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ В ПЕКІНІ сер Доналд Гопсон одержав після одинадцяти місяців затримки дозвіл від комунокитайського уряду повернутися до Лондону. Інші службовці британського представництва в Пекіні ще далі чекають на те, щоб їм дозволили виїхати.

З ТОКІО ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що у Великій Народній Залі в Пекіні відбулося під проводом Мао Тсе-тунґа і його пробічника міністра оборони Ліна Піао зібрання представників комунокитайських збройних сил і керівників адміністрації окремих провінцій Китаю. В зібранні брали участь також деякі з комуністичних провідників, що їх донедавна маоїсти обвинувачували в опозиції до „культурної революції".

УСЯ СХІДНЬОНІМЕЦЬКА ПРЕСА, нав'язуючи до роковин побудування „берлінського муру", що ним відділено Східній Берлін від Західнього і що його на Заході називають „муром ганьби", назвали цей мур „блискучим засобом", який допоміг видатно Східній Німеччині в її політичному й економічному розвитку. Почали комуністи будувати „берлінський мур" 13 серпня 1961 року.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ У ТАНТ візьме участь у відкритті зібрання Організації Африканської Єдности, яке відбудеться в Альжирі у вересні цього року. Темою зібрання будуть питання „пожвавлення міжнародного розвитку".

ПАМ'ЯТНА ЗУСТРІЧ ПЕРВОІЄРАРХІВ

Багато важливих і зворушливих подій заіснувало між українцями в Новому Світі під час теперішніх відвідин Первоієрарха Української Католицької Церкви, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого. До таких подій треба зарахувати також і зокрема відвідини Осередку Української Православної Церкви в ЗСА в Бавнд Бруку, Н. Дж., у вівторок, 6-го серпня, та зустріч і привітання з Первоієрархом УПЦ в ЗСА, Блаженнішим Митрополитом Іоаном Теодоровичем, і Архиєпископом Владикою Мстиславом, який попередньої суботи, 3-го серпня, був приявний в Ню Йорку на бенкеті в честь Верховного Архиєпископа і виголосив промову. [Про зустріч в Бавнд Бруку читайте статтю д-ра Михайла Данилюка: „А соборність нероздільна" на 2-ій сторінці в цьому числі „Свободи".]

„Я вітаю Вас як брата, українця і християнина" — говорив Первоієрарх Української Православної Церкви в ЗСА Блаженніший Іоан Теодоович на привітання Первоієрарха Укаїнської Католицької Церкви Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого. На фото (зліва): ВПреосвященніший Владика Мстислав, о. шамбелян д-р Мирослав Марусин, Блаженніший Верховний Архиєпископ Йосиф, Блаженніший Митрополит Іоан.

Після привітань та молитви, господарі познайомили гостей з Осередком УПЦ та Архівом-Музеєм. На фото (в білих камелавках зліва): Блаженніший Митрополит Іоан, Блаженніший Верховний Архиєпископ Йосиф та ВПреосвященніший Архиєпископ Мстислав. Приявний був також Стемфордський Владика Йосиф. Зліва своїть гол. предсідник УНС Йосип Лисогір, який, разом із заст. гол. предс. Вол. Сохоном та гол. секретарем д-ром Ярославом Падохом, були свідками зустрічі.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП КАРДИНАЛ ЙОСИФ ВІДВІДАВ ПОСАДНИКА НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — „Поза Білим Домом у Вашингтоні, в Америці немає другого дому, який вітав би в своїх мурах стільки достойних відвідувачів, як резиденція посадника Ню Йорку. А одним з найдостойніших між ними був тут сьогодні духовний провідник шість з половиною мільйона українців-католиків у світі, Кардинал Йосиф Сліпий". Так почала свою приблизно 5-хвилинну телевізійну передачу відома кореспондентка Джін Паар на репрезентативному каналі число 2 в понеділок, 12-го серпня о год. 6:30 вечора. Подібні передачі були й на всіх інших телевізійних станціях, про ці відвідини негайно повідомили всі радіостанції, про них заговорила вся місцева преса, поміщуючи рівночасно і фотознімки.

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий відвідав мейора міста Ню Йорку Джана Б. Ліндзі, в його резиденції Ґрейсі-меншен — в товаристві нюйоркського Архиєпископа Терентія Кука — в понеділок, 12-го серпня, о год. 10-ій перед полуднем. Мейор Дж. Ліндзі, вітаючи гостей, сказав:

Пані і Панове!

Це велика честь і привілей для мене вітати в Ню Йорку Їх Еміненцію Архиєпископа Сліпого, керівного католицького духовника для всіх українців у цілому світі, церковного достойника, який багато подорожує і є надзвичайною людиною, яку подивляють вільні народи по всіх усюдах. Їх Еміненція перебував 18 років свого життя у в'язниці і впродовж всіх цих років вдержував він живим полум'я церковної свободи для свого народу. Це його перші відвідини в Ню Йорку і всі вісім мільйонів мешканців Ню Йорку вітають його з відкритими раменами. Ми горді на те, що він — серед своїх численних обов'язків у цій подорожі по світі — найшов час і на те, щоб побути тут з нами. Його провідником є, очевидно, наш приятель, Їх Еміненція Архиєпископ Терентій Кук, мій довголітній приятель і приятель м. Ню Йорку, тому ми певні, що Архиєпископ Їх Еміненція находиться в добрій опіці. Ваша Еміненціє! Це велика приємність для нас вітати Вас тут між нами.

З черги Архиєпископ Терентій Кук представив мейорові Кардинала, сказавши:

„Щиро дякую Вам, Ваша Достойносте! Вітаючи Їх Еміненцію у Вашому домі, я знаю, що він радий із цих відвідин та вдоволений дуже з розмови з Вами в англійській і французькій мовах".

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф, відповідаючи на привітання сказав по-англійському:

„Ваша Достойносте! Я щиро вдячний Вам за це прийняття. Я завжди подивляв Ню Йорк і тепер бачу тут великий проґрес. Від наших українців, які прибули до Америки, як мені здається, близько сто років тому, знаю, що вони тут дуже щасливі та що всі вони — українці вдячні за це землі Вашинґтона".

Потім Кардинал Йосиф перейшов на українську мову, сказавши: „Ви дозволите також подякувати українською мовою за привітання і висловити Вам подяку та радість з життя й перебування на землі Вашинґтона". Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа супроваджував Єпископ Стемфордський Кир Йосиф Шмондюк, особистий секретар Кардинала о. д-р шамбелян Мирослав Марусин, о. шамбелян Еміль Манастирський. На прийнятті були пп.: Р. Гуглевич, адв. С. Ярема, д-р В. Душник, В. Ляркін, д-р Р. Голіят.

На закінчення Архиєпископ Нюйоркської дієцезії Терентій Кук запросив Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа на відвідини Духової Академії в Йонкерсі.

НІМЕЦЬКІ КАТОЛИКИ ЗБУДУВАЛИ СЕМІНАРІЮ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Буенос Айрес. — Екзарх українців - католиків у Арґентині Владика Андрій поблагословив нову будову Української Малої Семінарії поблизу катедри св. Покрови в Буенос Айресі. Українську Малу Семінарію збудовано фондами німецьких католиків, а кошти утримання семінаристів покривають річними стипендіями українські Добродії з ЗСА. „Ім'я Святого Андрія Апостола України, що його носить Семінарія, — сказав Владика Андрій при посвяченні, — вказує на місійного духа цієї установи, в якій будуть виховуватись семінаристи".

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП РАДІЄ РОЗВИТКОМ УКРАЇНСЬКИХ ОСЕЛЬ В АМЕРИЦІ, ВИСОКО ОЦІНЮЄ ЇХНЮ ПРАЦЮ

Упродовж трьох днів минулого тижня, в середу, четвер і п'ятницю 7-9-го серпня, Первоієрарх Української Католицької Церкви, Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий відвідав українські вакаційно-відпочинкові та виховні оселі в нюйоркському стейті, радіючи їх розвитком та високо оцінюючи їхню працю для виховання молоді та розвитку рідної культури, плекання і зберігання українських традицій.

В середу, 7-го серпня, Блаженніший Архипастир побував на пластовій оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгем, про що вже було звідомлення в „Свободі". В четвер, 8-го серпня, відвідав українське поселення в Гантері й опісля оселю СУМА в Елленвілі та Союзівку, оселю Українського Народного Союзу біля Керґонксону, в якій зупинився на ніч. Наступного дня, в п'ятницю 9-го серпня, Блаженніший відвідав оселю УРСоюзу „Верховина" та українське поселення біля неї в Глен Спей.

В УКРАЇНСЬКОМУ ПОСЕЛЕННІ В ГАНТЕРІ

Гантер (І. К.) — при тій усій широкій програмі відвідин Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого на терені Стемфордської Єпархії і її єпископ Владика Йосиф Шмондюк і покликаний ним єпархіяльний комітет з самого початку взяли до уваги бажання Верховного Архиєпископа побачити Гантерську церкву, про яку він чув багато в Римі. Блаженніший наш Владика не розчарувався, бо під час свого приїзду до Гантеру в четвер 8 серпня ц. р. не знаходив слів захоплення тією церквою, збудованою в гуцульському стилі й оздобленою мистецькими іконами й різьбами. Прибув Верховний Архиєпископ до Гантеру в полудневих годинах в супроводі Преосв. єп. Йосифа Шмондюка, свого канцлера о. шамб. М Марусина, канцлера Стемфордської єпархії о. монс. Омеляна Манастирського. Приблизно шістсот осіб, які стояли на узбіччі гори біля церкви, привітали Верховного Архиєпископа спонтанними оплесками. Шпалір творили дивізійники, пластуни і малі діти, що сипали під ноги Владики живі цвіти. Маленька Аня Никифоряк продеклямувала на привітання гарний віршик. Перед дверима до церкви вітали Кардинала Йосифа Сліпого і єпископа Йосифа Шмондюка д-р І. Макаревич, І. В. Кобзяр, проф. С. Никифорак та інж. Клюфас від Гантерської громади. У короткому привітальному слові д-р І. Макаревич ствердив, що хоч відвідини Верховного Архиєпископа заблиснуть, як метеор, то все ж вони залишать тривкі наслідки в житті української громади, її солідарности і згоди. Промовець згадав найбільш заслужених для постання української церкви в Гантері: архітекта інж. І. Жуковського, автора остаточного пляну Я. Паладія і будівничого Ю. Костена, як також мистців — скульптора М. Черешньовського і маляра П. Холодного, мол.

Архиєрийську св. Літургію відправив у церкві Верховний Архиєпископ в сослуженні Преосв. кир Йосифа Шмондюка, о. декана Л. Ліщинського, о. декана Б. Волошина. Дияконував о. шамб. д-р М. Марусин. Участь в Богослуженні взяли також священики: декан В. Середович, Т. Атаманюк, Б. Смик, парох Гантерської церкви Б. Осідач, Яр. Кекіш, В. Андрушків, о. Данилів та о. І. Мак. Приявних було також кілька римокатолицьких священиків. У виголошеній після прочитання євангелія проповіді Преосв. єп. Йосиф Шмондюк підкреслив потребу шукання своєї особовости й тотожности і ствердив, що джерелом усіх останніх неспокоїв у ЗСА є те, що однаково негри, як і інші групи, які їх спричинюють безупину, шукають і все ще не можуть знайти своєї ідентичности. В збудованій у Гантері українській церкві маємо доказ, що українці знають, хто вони і що вміють плекати свої традиції. Опісля Верховний Архиєпископ Йосиф Сліпий у виголошеній ним проповіді підкреслив конечність віри в Христа, відданости Церкві, обрядові і нації. Серце сповняється радістю із відвідин в цій церкві у Гантері, яка своєю красою і положенням пригадує нам Підлюте, Микуличин, Ворохту. Разом з цим Верховний Архиєпископ висловив певність, що українці в Америці і в інших країнах світу не споневіряться Богові, Церкві, обрядові і своєму народові, яких немає причини соромитися. Коли

(Закінчення на стор. 3-ій)

МОЛОДЬ В УКРАЇНІ ДОМАГАЄТЬСЯ МОДЕРНОЇ ЗАХІДНЬОЇ МУЗИКИ

Москва. — Кореспондент „Ню Йорк Таймс-у" Реймонд Г. Андерсон насвітлює у своєму звідомленні, надрукованім у названому щоденку з 13 серпня ц. р., ставлення молоді в Україні до модерного музичного мистецтва і її опір проти заборон й обмежень в цій ділянці. В кореспонденції зацитований лист групи молодих людей з Української ССР, що був надрукований у київській „Правде Украины" з вимогою роз'яснити, „чому в Польщі, Чехо-Словаччині, Югославії ніхто не чіпається молоді за те, що вона співає модерні пісні і танцює під легку музику". Надіслано цей лист до „Правды Украины" у відповідь на надруковану в цьому органі ЦК КПУ погромницьку статтю із засудженням деяких комсомольських осередків за те, що вони на своїх зібраннях виспівують, залюбки „диковинні" західні пісні. Автори листа до „Правды Украины" запитують редакцію чи вона друкуючи такого роду напади на молодь, не стає трибуною „назадництва й заскорузлости" і протестують проти того, щоб молодь України відгороджувати штучним муром від її друзів в інших країнах і від всього модерного. Друкуючи цього протестного листа, „Правда Украины" помістила одночасно статтю соліста київської філгармонії В. Гончаренка з пересторогою, що „популярна західня музика є підступною зброєю, з допомогою якої імперіялісти намагаються збаламутити молодих людей".

Українська демонстрація в Лондоні мала найширший відгомін

Лондон (Р. Ч.) Відомість про масові арешти в Києві, проведені органами КГБ серед молоді, глибоко схвилювала загал українського громадянства у вільному світі.

В середу, дня 7 серпня, українська молодь у В. Британії демонструвала проти арештів української інтеліґенції в Україні перед совєтською амбасадою в Лондоні.

Про демонстрацію подала насамперед коротку інформацію ББС у своїх вечірних програмах, зазначуючи, що демонстрація була улаштована молоддю, що є британськими горожанами українського походження і що демонстрували вони проти арештувань інтелектуалістів і письменників в Україні. Наступного дня всі великі британські національні щоденники помістили довші інформації про згадану демонстрацію на своїх перших сторінках.

Для прикладу наведемо голоси деяких з них:

Ліберальний „Ди Гардісн" п. з. „Каміння влучають в совєтську амбасаду" пише: „Близько 200 молодих британських горожан, дітей українських емігрантів, демонстрували вчера перед совєтською амбасадою у Кенсінгтон Палес Гарденс проти арештів письменників і поетів в Совєтському Союзі. Студенти, які перебувають у літній кольонії в Вестон над Трентом Стафордшір, кидали пачки летючок на подвір'я амбасади і розбили вікна, кидаючи у них каміння. Відомість про арешти в Україні дійшла до їх відома у їх літньому таборі. П. Я. Деременда, голова Союзу Української Молоді у В. Британії, сказав, що демонструючі є британськими горожанами. Вони є дітьми українців, які приїхали до В. Британії в часі або після останньої війни. Амбасаду стерегла звичайна поліційна сторожа,

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРОФ. БОРИС МАРТОС ВАЖКО ХВОРИЙ

Нйарк. — З початком минулого тижня професор Борис Мартос, колишній прем'єр - міністер Української Народної Республіки важко занедужав і його прийнято на лікування в шпиталі Ст. Джеймса у Нюарку. У п'ятницю 9 серпня стан здоров'я проф. Мартоса несподівано погіршився і з того дня він перебував на критичній листі.

Ніксон старається про єдність партії й цілої країни

Новонайменований кандидат на президента Ричард М. Ніксон заявив зараз після перемоги на Конвенції, що він працюватиме в тому дусі, щоб об'єднати не тільки Республіканську Партію, але і увесь американський нарід. Ніксон не дозволив телевізійному керівникові скоротити виступ Рокефеллерові на телевізії, щоб вможливити промову переможному Ніксонові такими словами: „Не перебивайте йому. Досі я цього не робив, тож не хочу і тепер розбивати партійну єдність". Обидва противники Ніксона і Рокефеллер і Ріґен заявили, що будуть підтримувати найменованого кандидата Ніксона і просили своїх прихильників робити те саме. Ніксон заявив, що не робитиме нічого, що роз'єднувало б цю країну під оглядом раси, географічно або на партійній базі. Цією засадою керуватиметься під час виборчої кампанії. Ніксон сказав: „Я хочу виграти вибори таким самим способом, яким я виграв правибори. Це не буде завзята партійна боротьба". Ніксон з успіхом керувався тактикою обережности та дбав про партійну єдність, але його вибір губернатора Мериленду Спіра Т. Еґню на кандидата на віце - президента попсував дещо партійну єдність, бо деякі ліберальні республіканці політики невдоволені з Еґню і навіть заявляють, що не будуть на нього голосувати.

Зустріч Дубчека з Ульбріхтом відбулася в холодній атмосфері

Карлові Вари, Чехо - Словаччина. — У протилежності до минулотижневих відвідин президента Югославії Тіта, що його провідники чехословацької компартії й уряду, як також населення Праги вітали дуже тепло а то й овацийно, приїзд провідника комуністичної партії Східньої Німеччини Вальтера Ульбріхта до Карлових Гор (колишній Карльсбад) і його конференції з О. Дубчеком й іншими провідниками Чехо - Словаччини відбулися у стриманій, чи точніше холодній атмосфері. Зібрані на летовищі люди вітали оплесками тільки Дубчека і не виявляли ніякого захоплення Ульбріхтом. Провідники обох партій привіталися без звичайних в комуністичному церемоніялі обіймів і поцілунків, тільки поданням руки. Офіційного комунікату про зустріч покищо не проголошено. В політичних колах думають, що головною темою розмов були питання взаємин Чехо - Словаччини і Східньої Німеччини із Західньою Німеччиною.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Твердиня реакції

Не зважаючи на всі зрушення й ферменти в комуністичному світі, на всі глибокі ідеологічно-тактичні розходження, які поділили монолітний колись комуністичний бльок на три великих відлами — московський, комуно-китайський та очолюваний Югославією, Чехо-Словаччиною й Румунією східньоевропейський, Москва й далі намагається втримуватися на своїх реакційних, назадницьких у відношенні до нових сил і тенденцій позиціях. Кремлівські вожді судорожно дотримуються й далі заялозених нібито марксистсько - ленінських настанов щодо боротьби з „буржуазною ідеологією", яким то поняттям вони визначають усі прояви свободи думки і слова, відвічні прагнення людей і народів жити вільним, необмеженим диктаторськими режимами життям.

Показовим прикладом кремлівської заскорузлости може бути опублікована 10 серпня ц. р. у московських „Ізвестіях", „Правді" й інших совєтських газетах постанова ЦК КПСС „Про підготову до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна", яке то сторіччя припадає в 1969 році. Мобілізуючи все совєтське „суспільство" до „ще активніших досягнень" в різних ділянках, зокрема в індустрії, керівники КПСС закликають із впертістю засліплених догматиків і демагогів усіх „совєтських людей" до безоглядної „непримиренности" в боротьбі з „буржуазною ідеологією" — в той час, як нібито „імперіялістична буржуазія робить свою головну ставку на націоналістичні, ревізіоністські і лівацькі елементи, намагаючись притупити клясову свідомість, пoслабити ідейно-політичну єдність народів соціялістичних країн, роз'єднати трудящих".

Чи зогріють ці заклики й нагадування серця й уми поневолених Москвою людей і народів, можна дуже сумніватися. Широкі народні маси Совєтського Союзу звернені очима й думками до країн і народів — румунського і чехословацького, які починають визволятися з-під дурману комуністичної доктрини і з-під впливу Москви. Відгомін цих свободолюбних процесів і ідей має сьогодні куди більший вплив, як збуденнілі і стереотипні напучування кремлівських вождів.

Розкол у Софії

В Болгарії закінчився 6-го серпня IX „Світовий фестиваль молоді". В ньому брали участь представники молоді комуністичної або ж комунізантської з понад ста країн, разом до 20 000 осіб. Із повідомлень совєтської преси знаємо, що з СССР їздили на той фестиваль майже 1 000 осіб. Про Україну в Софії була згадка лише при нагоді виступу танцювального ансамблю, який виконав „український танок гопак". На перевезення учасників фестиваю з понад ста країн світу треба було мільйонів рублів, як і на утримування 20 000 осіб впродовж 10 днів, їх транспортування, помешкання тощо. Як у Т. Шевченка — „латану свитину з каліки здіймають, бо нічим обуть панят недорослих", так поступив і совєтський імперський уряд з підкореними народами. Болгарія не могла оплатити й десятої частини видатків, тож народи СССР платили за все, а Україна напевно найбільше . . . за „гопак".

Все йшло протягом перших днів за наперед виробленим пляном. Зібрану молодь агітували за комуністичну систему, були пісні й танці, були домагання миру у В'єтнамі, але на користь комуністичного агресора . . . Та під кінець фестивалю вже не все йшло за пляном — і в цьому власне, й полягає користь міжнародного зібрання навіть комунізантської молоді. Адже під час фестивалю — совєтські й інші сателітні війська провадили „маневри" для застрашування Чехо - Словаччини, без участи румунської армії . . . Можна з певністю припускати, що багато-хто з зібраної в Софії молоді ближче поцікавився справами „єдности країн соціялістичного табору", яка розколюється більше й більше. Та й на самому фестивалі стався розкол. Московська „Комсомольская Правда" з 7 серпня накинулась у статті „Фестиваль породив борців" на „невелику, але дуже метушливу групу ультралівих студентів із Західньої Німеччини", яка виступала проти офіційних промовців, зривала вечори, влаштовувала на власну руку пресконференції, критикувала Москву. Московська газета виступила проти „ультралівих", виступила й проти „ультраправих", і тим ствердила, що Софійський Фестиваль відбив як у люстрі, загальний розклад і дезорганізацію, що постали в „світі комунізму".

Д-р Михайло Данилюк

Член Ради Митрополії Української Православної Церкви в ЗСА

А СОБОРНІСТЬ — НЕРОЗДІЛЬНА

Такими словами можна було б почати думки з перших днів візити Первоієрарха Української Католицької Церкви Кардинала Иосифа Сліпого на північно - американському континенті, але тоді ще, либонь, довелося б після цих слів поставити знак запиту. Це треба було б ломитись у дещо, примкнені двері національної совісти, наразитись на непотрібні дискусії, що лише притемнили б цю видатну сторінку історії нашої заокеанської громади, а навіть незаслужено могли б вразити провідні верстви обох українських Церков. Це навіть могло б зовсім недоречно висунути проблему української соборности, так наче б їх, тих соборностей, був у нас цілий міх, і ми виймали їх по одній у різних кольорах, залежно від потреби.

Немає глузду розводити до меж дискусії наші еміграційні неполадки, які базуються штучно і на церковних нетерпимостях, але й нема потреби замикати на них очі, зокрема, коли йдеться не про будні, а про дні, що записуються в українську історію.

Немає сумніву, що візита Кардинала Иосифа Сліпого на території українського поселення в Канаді і ЗСА — це видатна подія, лка, не виключене, матиме не абиякий вплив на дальшу долю і розвиток УКЦ. Зважмо, що не македонської, ірляндської чи будь - якої іншої Католицької Церкви, а таки української, до якої належить поважна частина української нації згідно з своїм власним і вільним вибором. Вона, ця частина нашої нації, як виказують усі факти, незалежно від будь-яких умов, залишиться вірною своєму віровизнанню. І залишиться українською. Услід за цим всякий успіх УКЦ — це частина успіху, який відіб'ється через своїх вірних і на цілості життя нації, хай лише, покищо, в еміґраційному маштабі. Поява ж кардинала Иосифа Сліпого серед своїх вірних — це, видається, не припадковий епізод, а рішуча закономірність, якщо УКЦ має вижити, скріпитись і розвиватись. Наглядні дані говорять, що вона має на увазі вижити не тільки із-за віровизнаневих потреб, але також із-за національних. Тому й усі події набирають ширшого національного значення.

Треба подивляти український католицький актив і Ієрархію УКЦ, що вони, не зважаючи на відомі дискусії внутрішнього порядку, в ім'я добра своєї Церкви та в ім'я національних заложень, стали о б' є д н а н и м фронтом біля свого Ієрарха, забувши про мале, знехтувавши персональними амбіціями... Обсервуючи силу персональности, поведінку, такт і розум українських та неукраїнських оточень Кардинала Иосифа Сліпого, треба догадуватись, що саме він став живою ідеєю і вірних, і провідних кіл УКЦ. Український католицький світ, отже, кинувся з ентузіязмом в оновлений рух УКЦ, підносячи престиж та авторитет свого Первоієрарха.

Але, маючи на увазі й національне значення посиленого руху цієї української Церкви, доводилось з турботою оглядатись, як саме поставиться некатолицький український світ до подій дня, зокрема, який тон нададуть провідні кола Української Православної Церкви. Звісно, що йшлося не про включення в загальний рух чи практичні дії УКЦ, а про звичайне, людське, християнське і братньо - національне виявлення пошани Верховному Ієрархові Української Католицької Церкви. Підкреслюємо - української, Адже, коли б, наприклад, Митрополит Липківський не згинув у червоних казематах, а мав би щастя вирватися на волю і об'їжджав вільний світ для поєднання УПЦ, ми, православні українці, очікували б такої ж поведінки від католицького світу. Ідеться про засадниче відчуття основ національної соборности, яка, попри зрізничкування віровизнань, переконань чи походжень, творить національну єдність.

Симптоми національної єдности, на болючий жаль, не проявились у час перших поїздок Первоієрарха УКЦ по Канаді і ЗСА. Це, мабуть, він навіть і сам відчував на самому початку. Автор цих рядків, що в складі Головного Уряду УНСоюзу мав нагоду одним із перших православних українців вітати Верховного Архиєпископа УКЦ в Торонті, відчув це при обміні думок, коли Кардинал вдумливо говорив: „Толеранція, діялог і зближення наших Церков, національна єдність — це наша українська необхідність, якщо маємо на увазі вижити і творчо працювати."

Не хотілося вірити, що український православний світ залишиться збоку подій. Невже Збруч ще не засипано? Невже сила віри має бути лише в тому, щоб неповажати іншої української Церкви? Невже Акт Соборности 22 січня 1919 року — це лише кусень паперу, якого можна позбутися вибухом еміґраційної емоції? Невже навіть спільне „Звернення" на СКВУ, яке підписали Владики обох Церков — це акт, який ні до чого не зобов'язує? Невже не знайдеться круга Ієрархів, які б могли проломити з двох боків ізоляційний мур і вийти на ширші води?

Безперечно, вони не втратили почуття соборности. Це просто надто велика обережність, це огляданя на сусідні терени та юрисдикції, чи, бува, не почнеться злобної дискусії, засудження та очорнювання, таких частих у нашому житті. Це, прости Господи, єдина „церковна" робота деяких кругів, ідейно немічна, національно неоправдана, яка кидає колоди під колеса нормального розвитку А все ж — чи можна було із-за цього відмовитися від засад нашої соборности? Виходить, що ні.

Запрошення Архиєпископа Мстислава і його поява на бенкеті в честь Кардинала Иосифа Сліпого в Ню Йорку, зустріч Митрополита Іоана з Кардиналом у Бавнд Бруку, спільні молитви, промови і розмови — це найкращий подарунок нашій зболілій спільноті обох віровизнань, що його ці Ієрархи могли спільно їй принести. Історія народів не падає з хмар, її творять люди, відважні люди, вдумливі, щирі і віддані як своїм принципам, так і загальнонаціональним засадам. Цей кусень нашої історії доповнився ще одною мудрою сторінкою. Бо християнської етики не можна розділити лише на членів своєї Церкви, бо соборности не можна розділити лише поміж людьми своєї області чи віровизнання.

Припадок чи доля так хотіли, але сучасного Первоієрарха УКЦ, наслідника Митрополита Шептицького, вітав Первоієрарх УПЦ, єдиний з живих наслідників Митрополита Липківського. З роздумом чи із-за припадку, але на бенкеті вітала сина Галицької землі, Кардинала Иосифа Сліпого, решта соборної української землі — Архиєпископ з Лівобережжя в асисті двох Протоієреїв, одного з Правобережжя і одного з Волинської землі.

Ми не думаємо, що чужинний світ буде розбиратись у наших проблемах земельної соборности, але ми також не думаємо, що цей світ не завважить української національної єдности та її релігійної толеранції. Сьогодні такий вияв національної солідарности може бути потрібний, як моральне підпертя широким задумам розбудови УКЦ в Помісну і самозавершену Церкву, а завтра такий вияв може стати в пригоді УПЦ в її завершенні.

Не тільки до нас доходять вістки з України, але також ідуть вони в Україну. Що кращого може бути для вірних там, на Україні, як не вісті, що наші національні Церкви не тільки розбудовуються, але й своїм ростом поширюють національний фронт?

Українська Католицька Церква, завдяки своєму Первоієрархові, в процесі повного поєднання і самозавершення. З цього доводиться лише радіти, бо треба сподіватись лише позитивного впливу на цілість нашого життя. Це може послужити не поганим прикладом і для УПЦ. Зокрема ж доводиться радіти тим, що процес внутрішньої формації УКЦ, її ентузіязм розбудови одержує загальне признання, навіть викликає вияви подиву, як із чужинних, так і з українських кругів. На нашому внутрішньому відтинку події останніх днів — це мінус ще один фронт незгоди і плюс поширений фронт соборности. Затримаймо цей стан, і знак запиту ніколи не стане між двома національними та взаємношануючими Церквами.

Богдан Галайчук

САМОВИЗНАЧЕННЯ Й НЕІНТЕРВЕНЦІЯ

(2)

У травні цього року відвідували ми не раз у Мюнхені Інститут Східнього Права і говорили з його науковими співробітниками (з яких один українець із багатим науковим доробком у тій царині) про недавній празький експеримент: усунення існуючого монопартійного політичного устрою при збереженні соціялістичного господарсько - соціяльного устрою. З теоретично - правного погляду експеримент виглядав можливим. У вільному світі існує багато партій, які мають різні програми, з тим, що мусять здержуватися від спроб насильного повалення конституції, яка признає право приватної власности на засоби продукції. Можна уявити собі аналогічний плюралізм з тим, що всі партії шануватимуть конституцію, яка впровадила державний монополь. Як виходить з наведених нами цитат із совєтського підручника міжнародного права, совєтська доктрина відрізняє в засаді суспільно - господарський устрій від політичного. Відрізняє в засаді, не у практиці — як це виходить з напруження між Прагою і Москвою. Зайво було б повторювати заяви обох сторін, бо вони ще свіжі в пам'яті наших читачів. Безпосередньо після закінчення двобічної конференції в Черні 1-го серпня президент Свобода заявив через кошицьку телевізію: „Не залишимо вибраного шляху до соціялізму!"

Отже, вживаючи слів цитованого совєтського підручника, Москва проявила „претенсії рішати, замість сторонніх урядів і народів, що відповідає їхнім інтересам". При тому не спинилася перед дешевенькою, білими нитками шитою, провокацією зі складом зброї, щоб записати чехословацькі реформи на конто „імперіялістичних" затій. З одного боку маневри на чехословацькій території, повільна евакуація совєтських військ, поновна концентрація вздовж польського й німецького кордону, з другого — совєтська та сателітна преса з неприхованими погрозами збройної інтервенції. Вистачить зацитувати статтю з „Красної Звезди" з 21 липня: „Совєтські збройні сили готові виконати патріотичний та міжнародний обов'язок, стоять напоготові, щоб у кожній хвилині здавити аґресора, який насмілився б порушити мирну працю будівничих комунізму". Ще більш знаменний голос мадярського партійного органу, який пригадував чехам мадярський сумний досвід з 1956 року і остерігав, щоб не стягнули подібного нещастя на свої голови...

Ця остання осторога дуже характеристична і насуває питання, як та доктрина погоджує з засадою самовизначення й невтручання т. зв. празький переворот з 1948 року, з дискретною інтервенцією совєтської армії? Або здавлення мадярської революції 1956-го року?

1948 року участь совєтських частин була, повторюємо, дискретна, чеські ступайки дали вигідний фіговий листок, і тому совєтська міжнародноправна література, наскільки нам відомо, не займається тією „внутрішньою справою" Чехо - Словаччини. А Ґотвальд сказав того пам'ятного дня, 24 лютого 1948 року: „Сьогодні, як ще ніколи, затіснюємо зв'язки, що лучать нас з СССР. Доля нашої демократії, існування нашої нації і свобода нашої держави тісно зв'язані з СССР..."

1956 року совєтські танки були надто великі, щоб можна було приховати їх за спиною услужного Кадара, тому совєтські „інтернаціоналісти" Коровін і Задорожний та с х і дньонімецький Бавмґартен намагалися негайно оправдати правно-брутальну збройну інтервенцію. З'ясовуємо й критикуємо їхні опінії у нашій статті про мадярську сецесіоністичну спробу 1956 року в мадярській „Ревіста де Естудіос Потікос" ч. 133-4 з минулого року. Згодом знайдено оправдання у т. зв. засаді соціялістичного інтернаціоналізму, на яку й покликається совєтський підручник з 1964 року.

Не місце тут з'ясовувати ту засаду, бо її зміст досить складний і — що гірше — спірний. Існують деякі розходження в її інтерпретації між такими німецькими правниками - совєтологами як Майснер, Лебер, Бройтіґам. Згідно з цитованим підручником, з тієї засади випливає „право кожного члена світової системи соціялізму на допомогу від інших членів, як також обов'язок допомоги. Такий обов'язок взаємної допомоги відноситься нарівні до взаємин в царині політичних, господарських, воєнних та інших".

Рад-не-рад, мусіла Москва виконати той міжнародний обов'язок. Конкретно, „під час контрреволюційного заколоту на Мадярщині, коли об'єднані сили міжнародної та внутрішньої реакції пробували зреставрувати поміщицько - капіталістичний лад, Радянська Держава, на прохання уряду Мадярської Народної Республіки, дала братню допомогу, яка дозволила мадярському народові оборонити й зберегти його соціялістичні здобутки", — пише совєтський підручник. І далі цитує спільну совєтсько - мадярську декларацію з 28 березня 1957: „Мадярський революційний робітничо - селянський уряд вважає необхідним заявити, що в жовтні й листопаді 1956 року, в умовинах небезпеки перетворення Мадярщини на фашистську державу, з усіми важкими наслідками, які випливали звідти для мадярського народу, для долі мадярської держави, як також для миру й безпеки Европи, братня допомога Радянського Союзу дозволила народові Мадярщини уникнути катастрофи і зберегти свободу та незалежність, здобуті протягом сторіч у боротьбі проти завойовників. Участь частин радянської армії в розгромі фашистських бунтарів виявилась як найвищий акт пролетарської солідарности. Радянський народ пішов на жертви в ім'я життьових інтересів мадярського народу, в ім'я загальної справи миру й соціялізму, протиставляючись тим самим загрозі кривавої фашистської розправи над тисячами кращих синів мадярського народу".

На марґінесі слід пригадати, що ті „кращі сини мадярського народу", які згинули з рук фашистських бунтарів, були його катами, а ті „фашистські бунтарі" такі ж „фашисти", як, скажімо, Лук'яненко або Чорновіл. Коли мадярські революціонери перейшли австрійський кордон і опісля виїхали за океан, виявилося, що вони — 100-відсоткові марксисти. Як відомо, фашистами і буржуями називали давніших мадярських еміґрантів, які, до речі, доклали всіх можливих зусиль, щоб допомогти матеріяльно та виєднати візи до країн постійного поселення пізнішим еміґрантам. Ці леґенди поміщені у совєтському університетському підручнику, що появився через вісім років після мадярського повстання — що кидає не найкраще свіло на рівень совєтської міжнародноправної науки.

Якщо б тепер дійшло до збройної інтервенції в Чехо-Словаччині, в майбутньому писали б подібне совєтські підручники м і ж народного права і як доказ цитували б статті з „Правди" й „Ізвєстій", пригадували б відкриття таємного складу зброї... Та до збройної інтервенції не дійшло — принаймні покищо. Може тому, що не вдалося спровокувати, не зважаючи на кількамісячну війну нервів, путчу чеських сталіністів, які мали „попросити братньої допомоги" в СССР. Без дуже доброго монтажу збройна інтервенція була б дуже небезпечною при с ь о годнішньому розбитті серед комуністичного табору, коли за Москвою стоїть лише 15 партій, з того 5 сателітних. А слід пригадати, що протимадярську інтервенцію схвалили всі правлячі партії, і що ніхто інший, як Мао Тсе-тунґ, прикликав Ґомулку до порядку.

СССР не насмілився на збройну інтервенцію проти Чехо - Словаччини, але допустився пресії, яка часом тривання, засобами та аґресивністю не має прецеденсу ні по той ні по цей бік залізної завіси. Це дуже важливо, беручи до уваги акцент, що його совєтська доктрина кладе на засаді рівности держав, на недопускальності натиску великих держав на малі.

(Кінець)

БАТЬКИ: Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Л. Щербатюк

ФІЛІЯ, ФІЛІЯ...

(НОСТАЛЬГІЙНЕ)

(5)

Один батяр крутить катеринку, а другий співає спиячeним баском:

Така война істрашная,
Терпить родина куждая,
Терпить людей страх богато,
А найвеции мама й тато.

Тато з войни не вертає,
Мама плаче і ридає,
Цьоця плаче, бабця плаче,
Юж го венци не зобаче.

Не вертає мама з міста,
Не купила дітьом тіста,
Но ружанєць си вкупила,
Би за тата сі молила.

Юж сі война іскончила,
І настала хвиля мила.
Юж не ллється море крови,
Вернув тато без голови.

Мама тата не впізнала,
Зараз го в воді скупала,
Радується вся родина,
Що сі война іскончила . . .

Схлипують м'якосердні міщанки, побожні молільниці та кидають батярам мідяки. Стою і я зворушений цією народною думою-епосом про тата і маму. Аж ось зненацька чиясь важка рука лягає мені на плече. Озираюсь . . Господи! Таж це сам Заблоцький! Звідкіля він узявся? А громовий голос уже б'є по мені:

— Ти що тут робиш у той час, коли всі порядні учні працюють у школі?!

— Я . . . я вертаюся від дентиста, прошу пана професора, і по дорозі вступив сюди подивитися, тільки на одну хвилинку, прошу пана професора, направду на одну хвилинку. Я вже йду до школи. . .

— Від дентиста, кажеш? До школи йдеш? Гаразд, підемо разом до школи. А там ти розкажеш пану директорові, в котрого дентиста ти був.

. . . Ідемо вниз вулицею Міцкевича, повз університет, у напрямі вулиці Рутовського, де гімназія. Мовчимо. Я знаю, що в директорській канцелярії баєчка про дентиста провалиться. І від того у мене дрібно цокотять зуби. Врешті перед самим будинком гімназії я забігаю поперед учителя і лепечу:

— *Я вже більше не буду, прошу пана професора* . . Тато мене дуже наб'є, прошу пана професора. . .

— І добре зробить. Так тобі і треба!

Заблоцький не зменшує ходи, а очі з-під острішкуватих брів і далі колючками. Спинаємось по стрімких сходах на третій поверх. Саме павза, і на коридарах неначе у вулику. Простуємо до дверей директорської канцелярії. Усе пропало. Кінець.

Та ось Заблоцький раптом зупиняється і, визвірившися на мене, гукає:

— Бику, марш до кляси! І щоб мені більше цього не було, бо шкуру з тебе спущу! Чув?!

Цокаю зап'ятками, вклоняюся:

— Так, прошу пана професора. Дуже дякую, прошу пана професора.

Мчу навстрибки коридором і на радощах даю кому ляпаса, а кому штовхана, кого за чуприну, а кого за вухо. Звичайно, на ходу попадається чимало й мені, алеж, погодьтеся, усе це дрібниці, порівнюючи до тієї халепи, з-під якої мені тільки-но поталанило вислизнути.

ЗНАРЯДДЯ ТОРТУР

Окрім конференцій, репетицій, промоцій, були на Філії ще й інші знаряддя тортур. Наприклад, географічна мапа Европи, на якій були нарисовані геть усі ріки, озера, моря та гори, але не було ні одного напису. Не вірите? Певно ж, у це важко повірити, бо таке може тільки в якомусь кошмарному сні приверзтися. Адже це те саме, що. . . ну, хоч би доляровий банкнот без жадної цифри, правда ж?

Навіщо, спитаєте, така несамовита мапа? Еге ж, навіщо. А ось послухайте.

Перед початком лекції цю мапу приносили з географічного кабінету два учні. Вони нагадували засуджених на страту, яких заставляють самим собі яму копати. Коли мапу завісили на чорній таблиці, у клясі залягала мертвецька тиша, аж поки з катедри не впало прізвище першої жертви. Тоді всі полегшено зідхали, а напівпритомна з жаху жертва підходила хитким кроком на підвищення. А там професор Козак завдавав їй смертельний удар:

— Покажи допливи Дунаю.

Евфемізм „покажи" означав у Козака обов'язок не тільки показати, але й подати назви всіх тих допливів, околиці, звідки вони випливають, місцевості, кудою пропливають, їхню довжину, ширину, глибину, сплавність, рибність і безліч усяких інших енциклопедичних інформацій. Ось бачите, навіщо така несамовита мапа. Щоправда, „форцуґи"[13] вміли безпомилково показати всі оті незліченні допливи. Але не кожний може бути „форцуґом", як сказав Байтала, коли його виказали на конференції з вісьмох предметів. Не був „форцуґом" і я. Тож коли Козак наказав мені: „Покажи Карпати", то це було завдання понад мої сили. І тому я тільки повів рукою по мапі десь від Піренеїв по Кавказ.

— Нехай хлопéць сідає на місце, — запропонував мені Козак. (Звичайно він звертався до нас на „ти". Коли ж сердитий, тоді переходив на форму звертання у третій особі у сполуці із словом „хлопéць", яке він чомусь наголошував на другому складі).

Останній, смертний удар наздігнав мене, коли я вже доходив до своєї лавки:

— Хлопéць дістає мінус недостаточно і буде виказаний на конференції.

ІДЕАЛІСТ

Професор Адріянович був ідеаліст, дармащо навчав такої реальної дисципліни, як математика. На його думку, найуспішніший виховний засіб — це виявити учням повне довір'я. Це, мовляв, стимулює їхню амбіцію. Тому професор Адріянович сприяв учнівській самоуправі, організував клясові громади і т. ін. Він навіть віддав учням свій нотатник, щоб вони по черзі вели записи клясифікаційних оцінок.

---

[13] Форцуґ — найкращий учень (знімецька).

Українська демонстрація в Лондоні мала найширший відгомін

(Закінчення зі стор. 1-ої)

але студенти розсипались і бігом старались дістатись на подвіря амбасади. Тоді вислано поліційне зміцнення і близько 50 поліцистів вивели українців із Кенсінгтон Парк Гарденс. Їх після того обвинувачено за атакування поліції і образливу поведінку. Вчера В. Британія висказала своє спочування з причини шкоди. Представник міністерства закордонних справ сказав: „Совєтський амбасадор протестував у Міністерстві проти тієї демонстрації. Ми висказали жаль з причини якої-небудь шкоди, яка могла бути зроблена в совєтському будинку чи майдані."

Одна з найповажніших газет незалежний „Ди Таймс", інформуючи про демонстрацію українських студентів пише:

„Студенти висипали фарбу на поліційне авто і двох поліцистів було заплямлено нею. Співаючи український національний гимн і вигукуючи „Геть з комуністами", „Волю Україні" і „Ми хочемо волі", студенти роздавали летючки прохожим. Вікна в совєтській амбасаді було вибито камінням і було кілька сутичок... Сімнадцять осіб пізніше оскаржено за провини такі як атакування поліції ,спротив поліції, образливу поведінку і один випадок посідання небезпечного знаряддя. 14-надцять дорослих стануть перед Лондонським Маґістрейт Судом сьогодня і двох хлопців і дівчина перед Челсі судом для малолітніх в середу. Пізно вечером Британія висказала свій жаль, у відповідь на російський протест, з приводу якоїнебудь шкоди спричиненої амбасаді демонстрацією".

Інтересно написала про вищезгадану демонстрацію найбільша консервативна газета „Ди Дейлі Телеґраф анд Морнінґ Повст". Під заголовком: „200 осіб стараються дійти до совєтської амбасади" репортер газети пише: „Поліція змагалася з демонстрантами, коли 200 молодих українців старалися вчера штурмувати російську амбасаду в Кенсінгтон Палес Гарденс. Перед амбасадою молодь спалила червоний прапор. Цеґли і каміння розбили вікна в амбасаді, коли поліційне скріплення, включаючи кінну поліцію, намагалося відштовхнути співаючих українців. Сімнадцять осіб, у віці від 15 до 47 років, було арештовано. Поліція заблькувала обидва входи до амбасади муніципальним возом на сміття та поліційним автом. Двох студентів вилізло на цоколі входових воріт і маяли жовто-блакитним прапором давньої України. Совєтські службовці дивились із вікон на вищих поверхах, як поліційні шоломи літали у воздусі, коли товпа постійно атакувала. Молодий чоловік, який пробував малювати проти-совєтський слоґан на стіні амбасади, був силою занесений до поліційного авта. Поліція сподівалася спокійної демонстрації, організованої Союзом Української Молоді у В. Британії проти теперішніх арештів письменників, поетів і студентів в Україні. Заворушення почалося, коли совєтський службовик відмовився приняти петицію від трьох студентів з домаганням звільнити в'язнів в Україні. Поліцист, який схопив одного із демонстрантів, що кидав цеглу, був здивований, коли той запротестував в англійській мові з повним йоркширським акцентом, „Ми всі, за вимком кількох, родились у В. Британії. Наших батьків примушено покинути Україну кільканадцять років тому". Багато з демонстрантів їхали автобусами цілу ніч із свойого відпочинкового табору у Дарбішір. Остаточно поліції вдалося поволі витиснути демонстрантів з Кесінгтон Палес Гарденс..."

Вечером дня 7 серпня телевізійна програма „Твенті фор аурс" ББС присвятила згаданій події спеціяльний випуск, який тривав близько 15 хвилин. Програма була дуже добре авторами підготовлена, її автори подали короткі дані про Україну, а центральною точкою програми було інтерв'ю з п. В. Богданюком який, нав'язуючи до згаданої демонстрації і вказуючи, що коли немає іншої можливости звернути увагу світу на ті нечувані події, які тепер мають місце в Україні, тоді не остається нічого іншого як демонструвати, звязко але вичерпно виклав історію подій останнього часу в Україні. Телевізійна програма у ББС присвячена подіями в Україні то, мабуть, перша такого роду програма на українські теми.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП РАДІЄ РОЗВИТКОМ УКРАЇНСЬКИХ ОСЕЛЬ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

це буде, то українці доб'ються релігійної і національної одности і визволення. Наприкінці Верховний Архиєпископ передав благословення Святішого Отця Павла VI і довершив благословення церковних ікон.

Почесну сторожу під час Богослужения тримали пластуни з куренів пластунів-сеньйорів і ст. пластунів „Л. Ч.", д-р Б. Макарушка, прапороносець Ростислав Мілянич і Богдан Хомут, як також колишні вояки і старшини Української Дивізії, які прибули із своїм прапором.

Між приявними була група професорів, між ними д-р М. Тершаковець, д-р К. Кисілевський, д-р В. Лев, д-р З. Храплявий, д-р Т. Мацьків, д-р Є. Пизюр. Із мистців були присутні: П. Холодний, мол., Мих. Мороз (який читав Апостола), Е. Козак Б. Певний. Між військовиками був ген. Валійський Усю письменників. Іванна Савицька і Леся Лисак. Усю церемонію привітання і Службу Божу фільмували й фотографували Ярослав Кулинич, мґр В. Грицин, інж. М. Пежанський. Головним упорядником був кол. дивізійник М. Заліпський.

Після св. Літургії Верховний Архиєпископ був гостем д-ра І. Макаревича у сусідньому із церквою домі, де після сніданку Верховний Архиєпископ приймав на авдієнції видатніших громадян. Відвідав Блаженніший Владика також оселю „Ксеня" В. І. Кобзяра, де саме відбувається виставка мистецьких праць мистця Едварда Козака, який — вітаючи Владику — передав йому у дарі два своїх образи й одну картину свого сина Юрія. Мистецький образ із малюнком Гантерської церкви передав Владиці мистець Михайло Мороз. Під час відвідин Кардинала Йосифа у Гантері в цьому дні складено на дар любови для нього 3 200 дол., в тому 1 000 дол. від д-ра О. Клюфаса і 500 дол. від дир. М. Коця. Від'їжджаючи, Верховний Архиєпископ висловив ще раз свій подив для досягнень українців у ЗСА.

НА ОСЕЛІ СУМА В ЕЛЛЕНВІЛЛІ

Майже двогодинне спізнення, спричинене довгою подорожжю з Гантеру, Н. Й., до Елленвіл, Н. Й., не пригасило ентузіязму, з яким молодь СУМА привітала Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого на своїй Оселі в Елленвіл, розташованій в підніжжю кетскильського хребта, в четвер 8-го серпня. Близько 3,500 вірних, в тому 850 молодих сумівців і сумівок, майже заповнили центральну площу оселі перед пам'ятником Героїв після привіту Первоієрарха Української Католицької Церкви при в'їздовій брамі, над якою висів великий напис „Вітай наш Архиєрею", вибитий золотими літерами на блакитному тлі.

Кардинал Йосиф прибув на оселю о год. 4-ій попол., в асисті Преосв. Йосифа Шмондюка та о. шамб. Мирослава Марусина і о. шамб. Еміля Манастирського. Програма чотиригодинного побуту Верховного Архиєпископа на оселі СУМА включала молитву в місцевій каплиці ,дефіляду молоді, перегляд табору, перекуску з привітами від передових членів Організацій Визвольного Фронту, відпочинок в спеціяльно приготованих кімнатах в павільйоні „Криниця", де стояла почесна варта, Молебен під пам'ятником Героїв та, на закінчення, мистецьку програму.

Велика привітальна група на чолі з маґ. Євгеном Гановським, головою головної Управи СУМА, вийшла на зустріч Кардиналові Йосифові до брами оселі і там вітала Достойного Гостя хлібом і сіллю. Три юначки і два юнаки привітали Кардинала віршем ,окремо написаним молоддю СУМА на таборі в Барабу у Вісконсин. Після короткої молитви в каплиці, кардинал Йосиф відібрав дефіляду молоді під пам'ятниками Героїв. Сотні виструнчених, смаглявих юнаків і юначок СУМА віддали честь і шану українському кардиналові, промаршовуючи біля трибуни з похиленими в салюті прапорами. Тридцять членна оркестра осередку СУМА з Боффало, Н. Й. ,приґравала маршові пісні під час дефіляди. На площі виднів великий герб кардинала Йосифа, спеціяльно приготовлений тут Федором Луцишином .

Після оглядин великого табору, що якраз переходив зміну таборовиків, відбулося прийняття з перекускою, яким переводив інж. Микола Семанишин, заст. голови СУМА. Від Організацій Визвольного Фронту вітав кардинала Йосифа Лев Футала, від ООЧСУ — голова мґр. Іван Винник, який і вручив кардиналові дар любови, о. Іван Ткачук, православний капелян СУМА, який привітав Ісповідника-Страдника Йосифа та просив благословення для православної молоді СУМА, Микола Грицковян-Макаренко, голова Т-ва колишніх Вояків УПА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки, який передав кардиналові спеціяльний подарунок, та Мирослав Климко-Ярема від того ж Т-ва.

Під час Молебня, архипастирського благословення для молоді СУМА прохав у кардинала о. Любомир Гузар. В Молебні взяло участь багато священиків, що прибули тут з близьких і далеких парафій. У своїй 20-хвилинній проповіді, кардинал Йосиф підкреслював велике значення гасла „Бог і Україна", що є гаслом цієї передової української молодечої організації у вільному світі, закликав молодь до плекання українських національних вартостей та вказував на потребу здобування високої освіти. Верховний Архиєпископ накреслив у своїх словах головні духові прикмети Українця, які кожна молода людина повинна плекати. Опісля кардинал Йосиф уділив численно зібраній молоді та вірним апостольське благословення.

Під час мистецької програми особливу увагу кардинала Йосифа привернула танцювальна група Осередку СУМА Ню Йорк, під мистецьким керівництвом Олега Ґензи. Кардинал просив сфотографувати його з молодими танцюристами. Зворушливою була збірна рецитація „У храмі св. Юра" Б. Лепкого. На закінчення програми піднесено кардиналові дар любови від СУМА та подарунок у формі різьбленого хреста.

Вже під вечір, о год. 8-ій, кардинал Йосиф від'їхав з оселі СУМА під невгавні бурхливі працальні оплески. Чорна лімузина ,в супроводі місцевої поліційної охорони та почесної чотиричленної сторожі СУМА (Михайло Шашкевич, Роман Глушко, Дмитро Вох та Михайло Почтар) вирушила на Союзівку, мальовничу оселю УНСоюзу, де Українського Владику з нетерпеливістю очікували сотні вірних.

(Закінчення буде)

Обласна двомовність Канади має практичне застосування

Давфін, Манітоба (ОУПС). — Тут відбувся в днях 2-3 серпня величавий „Третій Український Національний Фестиваль" з багатою програмою, виступами хорів і танцювальних груп, Пласту, показом моди , постановою „Кози - дерези", виставками книжок, образів, скульптур і народного мистецтва, гастролями Ольги Павлової тощо. В загальному обчисляли 35 тисяч учасників. Між почесними гістьми був Дж. Діфенбейкер, ген. губернатор Манітоби Р. С. Бовлс, посадник Вінніпеґу Степан Дзюба й інші. В усіх виступах, написах, заповіданнях, інформативному матеріялі тощо, приємно вражала всіх українсько - англійська двомовність — українська мова лунала скрізь побіч англійської, й її найкраще виявляли такі особи як Степан Дзюба, І. Лиска й ін., що офіційно виступали в двох мовах. Третій фестиваль у Давфині був доказом, що українська мова живе в Канаді, глибоко запустивши корінь у народний ґрунт і що концепція „обласної" (реґіональної) двомовности на степових теренах Канади має всі признаки реальности.

УКРАЇНСЬКА МАЛЯРКА ЗДОБУЛА ПЕРШЕ МІСЦЕ

Сідней. — Картини Марії Шеремет - Грабовської, української малярки в Австралії, здобули перше й друге місце на австралійській образотворчій виставці в Квінбіяні. Тижневик „Українець в Австралії", ч. 284, помістив репродукції картин малярки, в тому „Козаків" на конях, виконаних в реалістично-романтичній манері.

Музичний успіх Оксани Куйбіди

Найбільша в Америці (ЗСА) організація учителів фортепіяну (Нешенел Ґілд оф Піяно Тічерс), централя яко знаходиться в Тексасі, улаштовує кожного року на весні в різних містах Америки іспити для тисячів учнів, які студіють гру на фортепіяні у приватних учителів. Згадана організація видає студентам свідоцтва і дипломи. В цьогорічних іспитах, які для нюйоркської округи відбулися в місяці червні в одній із заль Карнеґі Гол, взяла участь 18-річна Оксана Куйбіда з Ню Йорку. Вона з відзначенням здала іспит з фортепіяну і одержала диплом середньої школи („Гайскул діплома"). Треба згадати, що Оксана від шостого року життя є учницею Українського Музичного Інституту в Ню Йорку в клясі учительки Галини Мирошниченко, а в минулому році одержала від Батьківського Комітету УМІ 100 дол. премії за постійні десятирічні студії в цій школі. Тепер Оксана приготовляється, щоб здобути також диплом УМІ, вона є членкою 86-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку, а в часі вакацій працює на Союзівці. Н. Н.

Оксана Куйбіда

Українська молодь в Джерзі Ситі в День Незалежности

Танцювальний Гурток в Джерзі Сіті, Н. Дж.

4 липня танцювальний гурток при Українському Народному Домі в Джерзі Сити під керівництвом проф. Петрини виступив з українськими народними танками на великій арені „Рузвелт Стадіон" під час величавого відзначення Дня Незалежности ЗСА в Гудсонській Окрузі. Молоденькі танцюристи ще перед своїм виступом чарували багатотисячну публіку своїми козацькими строями та національними вишивками. До 18.000-ої публіки промовляв відомий актор з багатьох фільмів та телевізійних програм Дж. Луїс, який сказав, що ці молоді юнаки та юначки не тільки добрі танцюристи, але й взірцеві українці, які зуміли заховати в своїх серцях мистецьку культуру своїх батьків. В них збережена і любов до країни, якої вони ніколи в житті не бачили. Пан Дж. Луїс потвердив, що ці молоді люди і добрі американці, тому вони включаються своїми народними танками до цього величавого манiфесту любимої їм країни. На кінці цей почесний промовець представив молодих танцюристів в такому порядку: інструктор — професор Петрина, виконавці танків: М. Левко, О. Шеремета, М. Жук, М. Загалькевич, Ю. Кух, В. Вох, А. Ніколин, І. Гнатишак, Л. Блесен, К. Литвинка. Промовець станув до знимки з молодими танцюристами, і ця знимка була поміщена в часописі „Гудсон Діспеч".

Дмитро Вох

ДАР ЛЮБОВИ ДЛЯ ПЕРВОЄРАРХА

З нагоди відвідин Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого в Стемфордській Єпархії належно сочимо виявити нашу щедрість і зложити пожертву також поза збіркою у церкві, окремо від себе особисто, на собор св. Софії і на Український Католицький Університет св. Климента в Римі. А що всі ці пожертви будуть безпосередньо передані Його Еміненції Кардиналові Йосифові, то треба витяти повижче зголошення і виповнити його.

ДАР ЛЮБОВИ ДЛЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО
GIFT FOR JOSYF CARDINAL SLIPYJ

Ім'я і прізвище
Name ______________________

Адреса
Address ______________________

____

Сума
Amount $ ______________

Виставлений чек на:
JOSYF CARDINAL SLIPYJ FUND
разом із виповненим зголошенням просимо післати на адресу:
BISHOP'S CHANCERY OFFICE
Stamford, Conn. 06902
161 Glenbrook Road

Інж. Володимир Чопівський кандидує на стейтового сенатора Арізони

Інж. Володимир Чопівський (зліва) і губернатор Арізони Джек Вілліямс з нагоди підписання проклямації Тижня Поневолених Націй в липні 1968.

Нам доносять з Фенікcу, що п. інж. Володимир Чопівський — голова місцевого відділу УККА та голова відділу Комітету Поневолених Народів цього року стає до виборчої кампанії на сенатора до стейтової легіслятури Арізони, як представник повіту Парикова, округа 8, М., в якій окрузі інж. В. Чопівський проживає.

В цій окрузі в правиборах на кандидатів виступають: Вілім Гравлі (демократ), Альберт Франд (демократ), Тераль Лігон (респ.-лібер.), інж. Володимир Чопівський (респ.-консер.).

З цих чотирьох кандидатів 5-го вересня ц. р. спочатку в правиборах мають лишитись два (по одному з кожної партії), а 5-го листопада ц. р. в часі загальних виборів з цих представників населення має дати свій голос одному з них.

Належить зазначити, що згадана округа щодо населення є в більшості демократична, онак замітне стремління до певної зміни в політиці своїх урядів, тому належить сподіватись, що виборча кампанія буде оживлена, бо республіканська партія рішила ту округу здобути.

Кандидатуру інж. Володимира Чопівського апробували: б. сенатор і б. кандидат на президента ЗСА Беррі Голдвотер, сенатор Павл Фенін і конгресмен Сам Штайгер.

Виборчу кампанію за інж. В. Чопівського проводять: полк. Алберт Коен — головний координатор, полк. Вільсон Пальмер — дорадник, Неолі Джансон — координатор жінок, Шірлей Бекман — кампанійний менаджер, Вейн Валлік — фінансовий референт.

Підтримують: Янг Американс Фор Фрідом, як добровільні працівники в кампанії.

Ця коротка відомість заставляє нас українців призадуматись над тим, що наша українська спільнота мусить активно інтересуватися теперішнім передвиборчим часом та листопадовими виборами, як своєю справою.

Наш помилковий підхід, що вибори мали б діятись поза нами, належить до історії.

Станьмо на шлях той, що і при нашій малочисельності масмо проявляти участь в політичнім життю ЗСА, це буде сприяти тому, що наші інтереси будуть респектувались, що є природнім для американської демократії.

Хай також буде нам прикладом поступовання канадійських українців.

І тому добре робить член нашої спільноти п. інж. Володимир Чопівський, який активно працює в загальногромадськім і політичнім життю Фініксу, здобуваючи собі признання і авторитет серед населення. Пго липні була зложена петиція до губернатора Арізони на визначення його на кандидата на сенатора до стейтової легіслятури Арізони.

Нам тепер належить морально і матеріяльно підтримати цього кандидата.

Тому закликається всіх людей доброї волі підтримати грошово виборчу кампанію інж. В. Чопівського.

Гроші належить пересилати по адресі:
Mr. Wayne E. Wallick, Treasurer, Chopiwskyj Campaign Fund, P.O. Box 9663, Phoenix, Arizona 85020.

Все на плечах колгоспників

Останніми роками Москва, централізуючи так зв. „республіканські міністерства", перетворила й міністерство освіти УССР на союзно-республіканське. У висліді — немає достатньої кількости українських підручників, немає й фондів на будування нових шкіл. Заможніші колгоспи вовік - неволею змушені будувати школи за власні фонди. Вважаючи це черговим досягненням „комуністичної системи", „Радянська Україна" з 7 серпня інформувала, для прикладу: „колгосп імені Куйбишева завершив будівництво двоповерхового приміщення для Кривошиїнської середньої школи на 560 місць, допоміг в обладнанні навчальних майстерень. Колгосп „Україна" спорудив типове приміщення на 520 місць, щороку виділяє кошти для обладнання кабінетів". Будування шкіл та ін. об'єктів за фонди колгоспників — нова форма оподаткування сільського населення в СССР.

ТЕЛЕФОНІЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК У КИЄВІ

„Радянська Україна" з 9 серпня посвідчила: „Кожна п'ята - шоста сім'я в Києві має телефон. Це, звичайно, дуже мало". Газета обіцяє, що аж у 1972 році телефонічна мережа в столиці України буде розбудована настільки, що телефон матимуть в кожній другій квартирі... Для розв'язання проблеми на території України будуть споруджувати „десятки автоматичних телефонних станцій".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ
Українського Народного Союзу

Закликаємо всіх членів брати участь у зборах своїх відділів та вплачувати своєчасно членські вкладки. При цьому пригадуємо, що: Члени повинні вплачувати свої вкладки вже спочатку місяця, як у випадку платности місячних вкладок, так і при вплатах квартальних, піврічних і річних. Ці вкладки, висота яких апробована забезпеченевими властями, є платні в дійсності вже першого дня даного місяця. Що більше, управленими до знижкових вкладок квартальних, піврічних і річних є тільки ті члени, які вплачують ці вкладки на час тобто наперед за три, шість чи дванадцять місяців. Коли ж вони спізняються з вплатами вкладок, тоді ці члени не можуть користати із знижки і можуть спізнені вкладки вплачувати тільки на місячних ставках.

СЕРЕДА, 14-го СЕРПНЯ 1968 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Клюб Поступовий — 70-ий Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі, 96 Fleet St. Проситься чл. прибути на збори. — І. Патуляк, предс., М. Жук, секр.

П'ЯТНИЦЯ, 16-го СЕРПНЯ 1968 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 170 Відд. о год. 6-ій веч. в домівці УНДому. На зборах приймається нових членів та полагоджується всі справи, зв'язані з життєвим забезпеченням. — Управа.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Збори Т-ва Подільська Січ — 8-ий Відд. о год. 8:30 веч. в домівці СУМА при 417 Непреан Аве. В неділю, 18 серпня ц. р. відбудеться Товариський Пікнік в Hastings, Draper Park, там де що року. Проситься чл. і громадянство прибути. Гратиме оркестра. Домашня кухня. — Комітет Забави.

СУБОТА, 17-го СЕРПНЯ 1968 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чорноморська Січ — 14-ий Відд. о год. 7-ій веч. в Січовій домівці при 690 Sanford Ave. Проситься вирівняти чл. вкладки і відібрати дивіденд чеки. — В. Роговський, предс., Ф. Мікулинецький, кас., М. П. Отрок, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 175 Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні УНДому при вул. Мартін. Проситься прибути і вирівняти залеглі вкладки. Управа.

ЧЕСТЕР, Па. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 156-ий Відд. о год. 7:30 веч. Проситься чл. прибути. — В. Новак, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го СЕРПНЯ 1968 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 64 Відд. о год. 2:30 по пол. на 482 Мейн Ст. у Вілярсько Г. Проиться чл. прибути. — І. Бурний, секр.

БОФАЛО, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 127 Відд. о год. 11:30 ранку в церковній залі при Фільморе і Онейда вул. Проситься чл. прибути на збори і забрати дивідендові чеки. Вкладки можна вплачувати кожної неділі у вище згаданому часі і місці. — І. Була, гол., пані М. Гаравус, фін. секр., П. Гаравус, касир.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори Б-ва Св. Йосафата — 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в УАКлюбі, 292 Гудсон Аве. Проситься чл. прибути і вибрати дивіденд чеки. — К. Шевчук, предс., Т. Кубарич, фін. секретар., С. Мартинюк, кас., В. Колданський, рек. секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 97 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при 47 Hope Ave. Є важні справи до полагодження. Проситься чл. обов'язково явитися на збори. — Управа.

ТАРЗАН, Ч. 6042. Вудять рибу!

— Цей ставок повинен мати рибу. Мусимо навудити риби для нашої мандрівки горами. На вершку дуже високих гір нема нічого, крім скель!

— Вживаємо вогкого галуззя, щоб був дим для вудження риби.

— Мені дивно, чому ті лікарі перестерігали нас против цих гір! Момбей казав, гора вбиває людей, оле Іто не боїться, коли він з Тарзаном!